

meddele, at Finansudvalget ikke saa sig i Stand til paa det Tidspunkt at tage Stilling til Bevillingen. Men det, der er det afgørende i denne Sag, er, at Ministeren i Forvejen havde begyndt paa dette Byggeføretagende.

Nu kommer der et Tilfælde, der ligner en Tanke. Den Gang Statsrevisionen skulde til Sønderjylland og bl. a. skulde se paa Graasten, sendte vi, som vor Forretningsgang nu en Gang er, en Meddelelse til Indenrigsministeren om, at vi ønskede at se Graasten Slot; saa kunde Ministeren igen sende Bud til vedkommende Embedsmand, der havde med Graasten Slot at gøre, for at han kunde være til Stede og vise os, hvad vi ønskede at se. Han havde begyndt sit Byggeføretagende, det var allerede kommet et godt Stykke hen; men da vi var dernede, var Arbejdet standset, og saa snart vi var rejst, tog man fat igen. Jeg vil ikke beskyldte Ministeren for noget som helst ud over dette, at jeg siger: Det er et Tilfælde, der ligner en Tanke.

Men hvordan nu Ministeren vender og drejer det, selv om han kan vise, i hvilken Grad en Minister, naar Rigsdagen ikke er samlet, har Beføjelse til at foretage et og andet uden at have Bevilling, saa kommer det slet ikke den Sag ved. Rigsdagen var samlet, da Ministeren begyndte sit Byggeføretagende, og han havde ingen Bevilling paa det Tidspunkt. Det er det virkelige Forhold, og det er det umuligt for Ministeren at komme bort fra. Jeg tror ogsaa, Finansudvalgets højtærede Formand kan bevidne, at det, jeg her siger, er rigtigt. Se, naar det nu er Forholdet, saa forekommer det mig, at det ikke er rigtig — jeg havde nær sagt passende —, at den højtærede Minister udtaler mod mig, at jeg havde vovet mig for langt ud, naar jeg paastod, at han havde begyndt sit Byggeføretagende uden at have Bevilling. Det viser sig jo ogsaa saa meget tydeligere, at jeg havde Ret, som Finansudvalget først i Dag har tiltraadt denne Bevilling.

Nu kommer jeg til den lille Film, den højtærede Indenrigsminister har foranstaltet, den Film, hvori Justitsministeren har faaet tildelt en Statistrolle. Sagen er den, at hvis man kommer til Justitsministeren og siger: Hvad er det, der foregaar her-nede — saa vil han sige: Ja, det er meget rigtigt, det er mig, der bygger, det er jo til Retslokaler og saadant noget; men det har ikke noget med Bevillingsspørgsmaalet at gøre, det maa De til Indenrigsministeren om. Og naar man saa gaar til Indenrigs-

ministeren og siger: Hvad er det for en Historie — saa svarer han: Nej, jeg har ingen Bevilling, men det er heller ikke mig, der bygger, det maa De til Justitsministeren om. Det er denne lille Film, der ser ganske tiltalende ud, men som alligevel ikke kan tilsløre det virkelige Forhold, at her har en Minister, medens Rigsdagen var samlet, begyndt paa et Byggeføretagende uden at have en lovlig Bevilling. Det er det, jeg sagde første Gang, og det er det, jeg atter slaar fast denne Gang. At han nu har faaet Bevillingen bagefter, er et ganske andet Spørgsmaal.

Jeg skal derefter vende mig til det andet Spørgsmaal, jeg omtalte i min første Tale, Spørgsmaalet om de kalkulatoriske Bevillinger paa Finansloven, der er steget i en saadan Grad, at nu snart hveranden Bevilling er kalkulatorisk. Jeg angreb ganske særlig det Forhold, at paa Krigsministeriets Budget er det saaledes, at af de 29 Millioner, der i det hele udfordres bevilget paa dette Budget, er de 27½ Million kalkulatoriske Bevillinger. Den højtærede Forsvarsminister gav mig et Svar, som jeg ikke er tilfreds med. Han gav mig for det første det Svar, at han for saa vidt var enig med mig, som det maaske nok var rigtigt i saa høj Grad som muligt at undgaa kalkulatoriske Bevillinger paa Finansloven i Almindelighed; derimod vilde han hævde, at han var nødt til paa sit Budget nu at have kalkulatoriske Bevillinger. Jeg er ikke saa tilfreds med, at Ministeren tager det paa den Maade. Jeg havde hellere set, at han havde sagt som saa: Hver Minister skal sørge for at faa de kalkulatoriske Bevillinger ud af sit Budget. Ja, var det Forholdet, at enhver Minister vilde sige: Jeg vil ikke have kalkulatoriske Bevillinger paa mit Budget, lad saa de andre have, hvad de mener er rigtigt — saa slap vi fri for de kalkulatoriske Bevillinger. Men dette, at Forsvarsministeren hævder: Paa de andre Budgetter er det rigtigt nok, at man skal afskaffe dem, men jeg er nødt til at have dem — det kunde nemt have til Følge, at de andre sagde ligesaa, og saa kom vi aldrig af med de kalkulatoriske Bevillinger.

Nu vil den højtærede Forsvarsminister hævde, at for ham er det nødvendigt at have kalkulatoriske Bevillinger paa det Budget, vi behandler her, for det er et Overgangsbudget, eller hvad man skal kalde det, et Budget for den Militærordning, der nylig blev gennemført, og naar en saadan ny Militærordning er gennemført, kan man